



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

a) H. C.

státní příslušností Ukrajina

bytem v ČR P.

zastoupená Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem

sídlem Štěpánská 615/24, 110 00 Praha 1

b) M. K.

státní příslušností Ukrajina

bytem v ČR P.

zastoupená matkou H. C.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018 č. j. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítaly, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odhlížel od výjimečnosti lidského života. Postup žalovaného, který byl formální dle zákonných dispozic, označily za nesprávný a nezákonný. Podle nich žalovaný nesprávně hodnotil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

veškeré aspekty a především objektivní příčiny a skutečnosti, které vedly žalobkyně k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poznamenaly, že nikdo ze zástupců správního orgánu osobně nepocítil stav věci, na základě kterého byla podána žádost, přičemž takový správní orgán kvalifikovaně vydává rozhodnutí o životě a bytí žalobkyň. Své námitky směřovaly do neudělení doplňkové ochrany podle ust. 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Poukázaly na ozbrojený konflikt, který na Ukrajině stále probíhá. Zmínily, že žalovaný se obsáhle věnoval možnosti vnitřního přesídlení, avšak jím vyzdvihované benefity k přežití žalobkyň, které by měla země jejich původu poskytovat vnitřně přesídleným osobám, jsou podle jejich názoru v kontextu řešeného problému zcela bezvýznamné. Popřely, že by důvod jejich setrvání v České republice byl především ekonomický, takový závěr žalovaného považovaly za nesprávný. Odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004 č. j. 5 Azs 125/2004-54. Byly toho názoru, že pokud jim žalovaný vytýkal, že v průběhu správního řízení uvedly pouze obecné argumenty, měl je přiměřeně poučit o jejich právech a povinnostech tak, aby upřesnily navrhované podněty. Podle jejich názoru žalovaný nezdůvodnil řádně neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, k čemuž poukázaly na zprávy o situaci na Ukrajině a v místě jejich původu. Ke zjišťování rozhodných okolností odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č. j. 5 As 7/2011-48.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu. Popsal pobyt žalobkyně a) na území České republiky a okolnosti, za kterých požádala o udělení mezinárodní ochrany. Byl přesvědčen o tom, že zjistil dostatečně skutkový stav věci, opatřil si aktuální informace o situaci na Ukrajině, zabýval se všemi okolnostmi a své rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil. Poukázal na povinnost tvrzení, kterou má ve věcech mezinárodní ochrany žadatel. Poznamenal, že učinil maximum pro to, aby žalobkyně a) uvedla všechny podstatné skutečnosti. Pokud jde o konflikt, který probíhá na Ukrajině, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vycházel i v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným, nelze ho zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých právních předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), takové výjimečné okolnosti v případě žalobkyň neshledal. Trval na správnosti napadeného rozhodnutí a na tom, že neporušil ustanovení příslušných právních předpisů. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 5. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokoly Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 23. 1. 2018 č. j. CPR-3405/ČJ-2018-931200-AZ a č. j. CPR-3408/ČJ-2018-931200-AZ, dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 26. 1. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 1. 2018, protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 4. 2018, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci norského

Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017 „Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby“, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018 č. j. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podaly dne 23. 1. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti žalobkyně a) uvedla, že ona i její dcera jsou ukrajinské státní příslušnosti i národnosti. Žalobkyně a) se domluví rusky a ukrajinsky, pochází z Doněcké oblasti z města Makejevka. Je pravoslavného vyznání, není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažovala, o politiku se nezajímá. Je vdaná, její manžel je v České republice na základě strpění pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Byli oddáni v Kyjevě. Ve vlasti žila naposledy v Kyjevě. Do České republiky naposledy přiletěla z Kyjeva dne 5. 1. 2018. V minulosti měla polské (2015) a litevské (2017) turistické vízum. Prvně byla v České republice v roce 2015 na polské vízum, žádala zde o vízum strpění. Bylo jí uděleno, v České republice pobývala do 5. 9. 2016. Otěhotněla a bylo jí řečeno, že dítě možné bude mít problémy se srdcem, tak raději odjela porodit do vlasti. Nevěděla, že když má vízum strpění, nemůže opustit Českou republiku. Dne 14. 2. 2017 si proto vyřídila litevské vízum, na které s dítětem přijela do České republiky. Znovu žádala o vízum strpění, avšak nezískala ho. Na cizinecké policii v Karlových Varech jí vysvětlili, že musí do 50 dnů Českou republiku opustit (rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 21. 6. 2017 č. j. KRPK-25268-52/ČJ-2017-190026-KV, kterým jí byla uložena povinnost opustit území České republiky). Vrátila se na Ukrajinu a vyřídila si tam biometrický pas, aby mohla přijet v bezvízovém režimu. Přijela sem, ale pak zase odcestovala do vlasti a zažádala o krátkodobé české pracovní vízum. To jí nebylo uděleno. Znovu přijela do České republiky na bezvízový režim a následně požádala o udělení mezinárodní ochrany. Ona i její dcera jsou zdravotně v pořádku. O mezinárodní ochranu požádaly, neboť v rodném městě žalobkyně a) je válka. Bydlet na jiném místě Ukrajiny by nemohla, nemohla by tam pracovat, má malé dítě a nemá tam žádné příbuzné. Na jiných místech Ukrajiny se místní špatně chovají k lidem, kteří pocházejí z Doněcké oblasti. V Doněcké oblasti by byly jejich životy ohroženy. Když ještě s manželem žili v Doněcku, od výbuchu se jim otevřela okna, slyšela také o tom, že jednou někdo střelil po autobusu, který vezl lidi z Doněcké oblasti do jiné části země.
8. Při pohovoru dne 26. 1. 2018 žalobkyně a) sdělila, že v Doněcké oblasti byla naposledy začátkem roku 2015. S manželem odtamtud odjeli do Kyjeva, kde si pronajímali byt. Po roce 2015 různě cestovala mezi Českou republikou a Kyjevem. V roce 2016 odjela porodit na Ukrajinu, neboť se tam snadněji domluvila s lékaři, byla tam nepotvrzená obava, že dítě bude mít potíže se srdcem. V České republice by to pro ni bylo obtížné. Do České republiky přijela za svým partnerem, který tehdy oficiálně nebyl jejím manželem. Partner sem přijel za prací, je architekt a na Ukrajině měl malý plat a žádnou budoucnost. V Kyjevě byla utlačovaná, nemohla si tam najít práci, protože pochází z Doněcké oblasti. Obdobné

to bylo i s pronájmem bytu. Nic jí nechtěli pronajmout ani z důvodu jejího těhotenství. Cena, za kterou si byt našla, byla vysoká. Na celé Ukrajině je to podobné, nevraživost místních lidí vůči těm, kteří jsou z východu. Dále ve vlasti neměla peníze, za které by tam žila. Má malé dítě a do práce nemůže. Neoficiálně si však práci sehnala. Dítě ve vlasti žádné problémy nemělo. Snila o tom, že si tady sežene všechny potřebné dokumenty a začne zde legálně žít. Do budoucna chce druhé dítě, naučit se česky a pracovat zde. Svůj pobyt zde se snažila pomocí zákona o pobytu cizinců legalizovat od srpna roku 2015, její manžel se snaží o to stejné, avšak nedaří se jim to. Když se přestěhovali z Doněcku do Kyjeva, dostávala asi 3-4 měsíce státní pomoc jako vnitřní přesídlenec. Musela si vyřídit potvrzení o přestěhování, které vždy musí ukázat na úřadech. Ve vlasti žádné problémy neměla. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné další rodinné příslušníky či sociální vazby. Její rodiče a dva bratři žijí v Doněcku. Po návratu do domovské země by to bylo špatné, musela by se vrátit do Doněcku a tam by byla v nebezpečí. Jinde by nesehnala pronájem a práci, jediný zdroj jejích financí je její manžel. Aby se dobrovolně vrátila do vlasti, musela by skončit válka, nyní není možné se do Doněcké oblasti vrátit, není tam práce a jsou tam vysoké ceny potravin.

9. Dne 9. 4 2018 byl s žalobkyní a) proveden doplňující pohovor, při kterém uvedla, že otcem dítěte je její manžel. Manžel přijel do České republiky v roce 2015, měl vízum strpění, začátkem roku 2018 skončila jeho platnost. Podal si žádost o prodloužení, ale ta byla zamítnuta, bude se odvolávat. Byl architekt, pracoval v soukromé stavební firmě. V České republice pracuje v pobočce ukrajinské firmy, která se zabývá zateplováním domů a fasádami. Tuto činnost by na Ukrajině nemohl vykonávat, takových odborníků je tam dost. Zde je lépe finančně ohodnocený. Na Ukrajině žijí jeho rodiče, sestra, tety, babička. Sestra manžela žije v Kyjevě v pronajatém bytě, zbytek rodiny je v Doněcké oblasti. Poté, co začala válka, se žalobkyně a) s manželem přestěhovali do Kyjeva. V České republice naposledy pobývala na základě bezvízového režimu. Za poslední dva roky byla na Ukrajině třikrát, poprvé tam jela porodit, pak si jela zařídit biometrický pas a ještě jednou se tam vydala, aby si zařídila české pracovní vízum, ale řekli jí, že se to kryje s využitím bezvízového režimu, takže jí uděleno nebylo. Na Ukrajinu jela porodit, protože jí lékař během vyšetření řekl, že plod může mít srdeční vadu, a ona neuměla česky a neměla pojištění, resp. měla české pojištění, ale pouze komerční, musela by zaplatit i 200 000 Kč. Pokud by věděla, že jí kvůli odjezdu bude odňato vízum strpění, z České republiky by neodjela. O mezinárodní ochranu nepožádala hned po svém příjezdu dne 5. 1. 2018, protože tu ještě mohla být v rámci bezvízového režimu. Pokud by mohla legalizovat svůj pobyt prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, žádost o udělení mezinárodní ochrany by nepodala. Potřebuje zde legální pobyt, manžel zde pracuje a chce žít s ním. Ve skutečnosti se do vlasti vrátit nemůže, protože je to tam hrozné. Není pro Doněckou lidovou republiku, ale v Kyjevě ji považovali za příznivkyni takové republiky. Část obyvatel Kyjeva si myslí, že každý, kdo je z Doněcké oblasti, podporuje Doněckou lidovou republiku. Když se tam s někým začne bavit a zeptá se jí, odkud je, tak se začnou chovat jinak. Žádnému konkrétnímu negativnímu jednání ze strany spoluobčanů však nečelila, nic hrozného se jí v Kyjevě nedělo. Má nedokončenou vysokou školu, ekonomickou fakultu v Doněcku, chvíli pracovala na různých místech. V Doněcku by práci nyní nesehnala, v Kyjevě měla při hledání zaměstnání problémy. Pokud by žila na Ukrajině, dostávala by do 3 let věku dítěte 860 hřiven měsíčně. Ve vlasti ji podporoval manžel, ale bylo to úplné minimum, aby tam s dítětem přežila a mohla si tam pronajmout byt. Není reálné, aby byla s dítětem na Ukrajině a manžel byl v České republice, náklady by nepokryli. S manželem je již devět let,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dva roky jsou manželé. Problém s pronájmem bytu v Kyjevě měla, protože má trvalé bydliště v Doněcku, majitelům bytů se to nelíbilo, vadilo jim i to, že je těhotná. Mohla si pronajmout jen špatné nebo předražené bydlení. Pronájem hledala asi dva měsíce, sháněla ho z České republiky přes internet a známé, kteří v Kyjevě bydlí a jsou z Doněcku. Pak tam přijela a platila si jednorázový nocleh a do tří týdnů po příjezdu si našla vhodný pronájem. Do České republiky se vrátila za manželem. V Kyjevě to bylo složité, špatně se tam hledalo bydlení i práce, kterou by sice našla, ale za malé peníze. Chodila tam na pohovory, ale nevzali ji, což odůvodňovali tím, že nemá dostatek zkušeností. Podle jejího názoru hrál roli i její původ. Na postup zaměstnavatelů si nestěžovala. Problémy neřešila se státními orgány. Je tam sice veřejný ochránce práv, ale na něj se kvůli takové maličkosti nebude obracet. Vnitřně přesídlených osob je hodně a myslí si, že problém se nedá vyřešit jednou osobou. Na Ukrajině jsou lidé zvyklí, že jim vláda nepomůže, proto o pomoc ani nežádají. V rámci vlasti by se nemohla přestěhovat, v Kyjevě to zkoušeli a na západě Ukrajiny by bylo chování obyvatel vůči nim jako osobám z Doněcku, ještě horší. Státní podporu jako vnitřně přesídlená osoba by již nedostala, každý půlrok je třeba zajít na úřad a prodloužit si kartu přesídlence, ona si ji neprodloužila. Informaci má od své kamarádky. Podporu dostávala od února 2015, 1 110 hřiven. O dalších benefitech kromě slevy na hypotéku nevěděla. Bylo jí ale známo, že od září 2017 došlo ke zjednodušení postupu pro vyplácení podpory pro vnitřně přesídlené osoby, 2 400 hřiven považovala za nízkou částku, za kterou se nedá pronajmout byt ani pokoj v bytě. Její rodina žijící v Doněcku bydlí v blízkosti bojů, ne přímo v jejich oblasti. Teoreticky by mohla žít u nich, ale tam nepojede, nebude riskovat život. Občas tam lidé nocují ve sklepích. Její rodina takovému nebezpečí čelí, ale nemají možnost nikam odjet, její matce je 55 let a v tomhle věku by ji už nezaměstnali. Důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je též ekonomický. Ona i její dcera jsou zdravotně v pořádku.

10. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2017 „Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk“, informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017 „Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby“, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. 5. 2017 č. j. 101374/2017-LPTP „Normativní náklady na bydlení, životní a existenční minimum v roce 2017, výše starobního důchodu v roce 2017“.
11. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 21. 6. 2018 doplnila, že na Ukrajinu se vracela, i když měla české vízum proto, že komerční pojištění nepokrývalo náklady na těhotenství a porod. Musela by si vše platit sama. Při vyšetření jí bylo řečeno, že je možnost, že její dítě bude mít po porodu srdeční vadu, takže by porod mohl stát až 200 000 Kč. Odjela tedy родit na Ukrajinu, kde má jako občanka

Ukrajiny porod a veškerou poporodní péči zdarma. Platila jen „dobrovolný příspěvek“ ve výši 2 500 hřiven, který se v praxi platí povinně, neboť nebyla zaregistrovaná v Kyjevě, jinak by to bylo méně. Dítě je naštěstí v pořádku, žádná operace nebo léčba srdce nebyla potřeba. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2018 č. j. OAM-75/ZA-ZA11-K02-2018.

12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

13. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
17. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, především s žalobkyní a) provedl dva pohovory a opatřil si dostatek relevantních a aktuálních informací o Ukrajině. Při pohovorech umožnil žalobkyni a) uvést všechny podstatné informace týkající se důvodů, pro které podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, jejího života v České republice i na Ukrajině (soud připomíná, že s její nezletilou dcerou nebyl vzhledem k nízkému věku pohovor proveden). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval všemi skutečnostmi, které při pohovorech uvedla žalobkyně a), řádně je posoudil a zhodnotil. Svůj závěr, že neshledal důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, dostatečně odůvodnil.
18. S hodnocením žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje a odkazuje na napadené rozhodnutí. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že sama žalobkyně a) sdělila, že kdyby mohla nějakým způsobem legalizovat svůj pobyt na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců, žádost o mezinárodní ochranu by nepodávala. Jejím cílem totiž bylo zajištění legálního pobytu v České republice, kde žije a pracuje její manžel (jak plyne také z toho, že o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po svém příjezdu do České republiky dne 5. 1. 2018, což při doplňujícím pohovoru dne 9. 4. 2018 odůvodnila tak, že: „*Měla jsem ještě trochu času, protože jsem měla bezvízový režim, tudíž jsem v ČR mohla pobývat legálně.*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Nelze přehlédnout, že žalobkyně se na Ukrajinu opakovaně vracela, a to celkem třikrát (za účelem porodu, zajištění biometrického pasu, zařízení českého pracovního víza). Během těchto návštěv vlasti pobývala v Kyjevě. Lze tedy předpokládat, že ačkoli je původem z Doněcké oblasti, mohla by žít v některé z bezpečných oblastí Ukrajiny (možností vnitřního přesídlení a s tím spojenými případnými problémy se žalovaný detailně zabýval, a to na str. 7, 8, 9, 10, 17 a 18 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně a) zmínila potíže se sháněním práce či s pronájmem bytu, avšak nakonec sehnala jak pronájem bytu, tak práci. Na jednání soukromých osob si nikdy státním orgánům nestěžovala, výslovně prohlásila: „... řekla jsem si, že kvůli takové maličkosti se na něj (pozn. soudu – veřejného ochránce práv) nebudu obracet.“ Vyloučila, že by měla ve vlasti potíže se státními orgány. Sama žalobkyně a) též zmiňovala ekonomické důvody odchodu z domovské země. Soud podotýká, že ekonomická situace v zemi původu a nižší životní úroveň než v České republice nepředstavují důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu (srov. str. 10 napadeného rozhodnutí). K tvrzení uvedenému v žalobě: „Pokud však opakovaně uvedla, že zde na území ČR se jí a její nezletilé dceři bude lépe žít, i s ohledem na působení svého muže zde v ČR, tento důvod jasně vyplývá z obecné predikce otázky žití v EU,“ soud poznamenává, že jednak jejímu manželovi dle jejího vyjádření ze dne 9. 4. 2018 nebyla v České republice prodloužena platnost víza strpění, jednak lepší život v Evropské unii rozhodně nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany, která je výjimečným institutem. Soud dodává, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem o pobytu cizinců, nikoli ty upravené zákonem o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016 č. j. 6 Azs 166/2016-28).

19. Pokud jde o námitky žalobkyň týkající se neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 16 až 18 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud konstatuje, že na Ukrajině sice probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze na východě Ukrajiny, konkrétně v oblasti Doněcké a Luhanské. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém shledal: „Pokud stěžovatelé dále namítli své ohrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39).
20. Nepříznivou bezpečnostní situaci v Doněcké oblasti, kterou dokládají i žalobkyněmi předkládané zprávy, soud v žádném případě nezpochybňuje, jejich návrat do Doněcké oblasti by možný nebyl. Z uvedeného důvodu bylo třeba vypořádat se s tím, zda žalobkyně mohou využít možnosti tzv. vnitřního přesídlení. Žalovaný se tak touto problematikou správně a podrobně zabýval, shromáždil k ní dostatek podkladů a také vysvětlil použití tzv.

třístupňového testu doplněného o čtvrtý bod (jímž je právě posouzení účinné ochrany vnitřně přesídlené osoby), se kterým pracuje ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. Se závěry žalovaného zdejší soud souhlasí a odkazuje na ně. Námitku žalobkyně, že žalovaný řádně nezdůvodnil neudělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je tak třeba odmítnout jako nedůvodnou.

21. Městský soud v Praze v této souvislosti dále upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se otázkou vnitřního přesídlení v minulosti již mnohokrát zabýval, např. v usnesení ze dne 23. 7. 2019 č. j. 7 Azs 116/2019-21 kasační soud uvedl: *„Rovněž tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení, je dostatečně prejudikovanou otázkou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74). Žalovaný i městský soud postupovali v souladu se závěry těchto rozhodnutí, včetně stěžovatelkou poukazovaných rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.“* Lze také odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018 č. j. 52 A 8/2018-19, ve kterém se konstatuje: *„Co se týče nekonkrétní polemiky žalobce o potížích s byrokracií a sháněním obživy kvůli čtyřletému pobytu v České republice, soud konstatuje, že tato argumentace není způsobilá zpochybnit závěry ministra vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že došlo ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc, ani konkrétní informace o zemi původu žalobce, které uvádějí, že na Ukrajině se počet evidovaných vnitřně vysídlených osob pohybuje okolo 1,7 milionu [viz Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017]. Byť tato zpráva zmiňuje žalobcem zmíněné problémy vnitřně vysídlených osob (byrokracie spojená s registrací a žádostmi o dávky, neexistence nároku na sociální bydlení, vyšší míra nezaměstnanosti), nelze na jejím základě dospět k závěru, že by nebylo možné se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba, sehnat bydlení či zaměstnání, a tudíž soud nepovažuje obavy žalobce za oprávněné. Soud tedy dospěl k závěru, že vnitřní vysídlení je pro žalobce dostupné a účinné řešení jeho situace, přičemž ze zpráv o zemi původu žalobce neplyne, že by brozilo navrácení žalobce do oblasti konfliktu či že by žalobci v případě registrace jako vnitřně vysídlené osoby nebyl zaručen minimální standard ochrany lidských práv.“*
22. Městský soud v Praze neshledal, že by žalobkyně nemohly využít institutu vnitřního přesídlení, a dodává, že žalobkyně v uplynulých letech pobývaly i v Kyjevě, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by tam čelily či mohly čelit takovým potížím, které by vedly k závěru, že jim ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně